

สื่อสลับขั้ว

switch

happy

นพพรภัทร

สื่อสลับข้อ

แต่งโดย กมลภัทร

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-074-8

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2556

ราคา 149 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิตา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม โสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช / กฤติมา สาลี

ออกแบบปก ภรณ์นภา จันทร์ละออง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าจับกันดีๆ ก็คงจะไม่สนุก สาวหวานเรียบริ่อยอย่าง “วุ้น” กับ
หนุ่มตี๋อายอย่าง “ปาล์ม” ที่คิดจะปลุกต้นรักออนไลน์ จึงได้ลากเอาเพื่อน
ซีของทั้งคู่เข้ามาช่วยด้วย โดยต่างฝ่ายต่างก็ส่งรูปเพื่อนของตัวเองไป
ให้ดูแทน ด้วยไม่มั่นใจในรูปร่างหน้าตาของตัวเอง เพื่อนซี้อย่าง “แพท”
พริตตี้สาวสุดมัน และ “บ๊ิก” นักธุรกิจหนุ่มจอมกวน จึงงานเข้าอย่างจัง ด้วย
ต้องไปสวมรอยแทนเพื่อนในวันนัดเจอกัน

เรื่องราวความรักวุ้นๆ ครั้งนี้จะลงเอยอย่างไร ใครจะได้คู่ใคร ไปลุ้น
กันเลยค่ะ

กองบรรณาธิการ

เมษายน 2556

คุยกับผู้เขียน

ผู้เขียนเริ่มพรมนิ้วลงบนคีย์บอร์ดแต่งนิยายตั้งแต่ปี 2548 เริ่มด้วยเรื่องแนวโรแมนติกปนลึกลับ โพสต์ลงในเว็บไซต์โพสตนิยายแห่งหนึ่งแต่เขียนไปได้สักพักก็คิดว่าอยากจะลองเขียนนิยายแนวกึ่งกึ่งขนาดไม่ยาวมากสักเรื่องโพสต์สลับกัน **“สื่อสลับขั้ว”** จึงเริ่มปรากฏต่อสายตานักอ่านออนไลน์ตั้งแต่นั้น

ตอนนั้นผู้เขียนยังไม่มีคอมพิวเตอร์เป็นของตัวเอง ต้องใช้วิธีสิงร่างตามร้านอินเทอร์เน็ต แต่งและโพสตนิยายท่ามกลางกลุ่มคนที่เล่นเกมออนไลน์บ้าง ใช้โปรแกรมแชตหาแฟน หาคู่บ้าง

ที่มาของพล็อตเรื่องสื่อสลับขั้วเกิดขึ้นเพราะคนกลุ่มหลัง...ผู้เขียนจับเอาเรื่องของการหาคู่ออนไลน์ ซึ่งส่วนใหญ่มักปรากฏเป็นข่าวในทางที่ไม่ค่อยดีนัก มาผสมกับเรื่องราวแนวผิผาผิตตัว และด้วยความตั้งใจที่จะเขียนให้ง่ายสำหรับการฝึกหัด รวมถึงอยากพักจากเรื่องราวที่ค่อนข้างหนักของนิยายอีกเรื่องที่ตั้งพร้อมกัน เรื่องราว และตัวละครใน **“สื่อสลับขั้ว”** จึงไม่มีอะไรซับซ้อนมากนัก ภาษาที่ใช้ในงานเขียนก็ยังเป็นภาษาของมือใหม่ที่เพิ่งจะเริ่มต้นฝึกหัด ฉาก เหตุการณ์ต่างๆ นำมาจากประสบการณ์ที่มี กระทั่งแต่งจบเป็นนิยายเรื่องแรกในชีวิต

ผู้เขียนแต่ง **“สื่อลับขั้ว”** จบและส่งให้สำนักพิมพ์หลายแห่ง
พิจารณาอยู่ปีเศษกว่าจะได้รับการตอบรับจากสำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์
ตีพิมพ์ในหมวดนิยาย Sweet Moment และยังคงได้รับการสนับสนุนที่ดี
เสมอมากระทั่งเปลี่ยนชื่อเป็นสำนักพิมพ์แฮปปี้ บานานา ตีพิมพ์นิยายรัก
ในหมวด Red Banana

เมื่อกองบรรณาธิการชักชวนให้นำนิยายเรื่องแรกที่ได้ตีพิมพ์มาสู่
โลกหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ผู้เขียนจึงไม่ลังเลที่จะตอบตกลง และหวังว่า
ผู้อ่าน eBook จะสนุกสนานไปกับเรื่องราวใน **“สื่อลับขั้ว”**

ขอบคุณสำหรับการสนับสนุนของทุกคนครับ

กมลภัทร

<http://www.facebook.com/kamolpatclub>

ตอนที่ 1

“อะไรวะ ไหนพูดใหม่ซี ยายวุ้น”

พรราวตะวันร้องโวยวายขึ้นมาทันทีเมื่อเพื่อนสาวของเธอบอกถึงสิ่งที่ต้องการให้เธอช่วยเหลือจบ พร้อมกับระบายลมหายใจฟืดฟาดเหมือนมังกรสลักไฟ โดยไม่สนใจว่าเวณิกาจะหน้าซีดเหลือสองนิ้ว

นอกจากเสียงของพรราวตะวันจะขุ่นแล้ว แววตาที่มองเพื่อนรักก็เขียวไม่แพ้กัน

“เบาๆ สิแพท เดี่ยวลูกค้าที่จะเข้าร้านก็ตกอกตกใจกันหมดพอดี” พูดแล้วก็ขยับแว่นด้วยความอึดอัดใจ

“ช่างลูกค้าสิ” พรราวตะวันแหวไส้อย่างโมโหไม่หาย แม้เครื่องปรับอากาศในร้าน ‘ดอกแก้ว เบเกอรี่’ จะตั้งไว้ค่อนข้างเย็น แต่ดูเหมือนอุณหภูมิความโมโหของหญิงสาวจะพุ่งปรัดจนทะเลเดือดาน

“นี่เธออายุเท่าไรแล้วอี ยายวุ้น” หญิงสาวกะจะแหวต่อ แต่พอเวณิกาพิมพ์คำตอบอายุขึ้นมาก็ทำเอาพรราวตะวันต้องถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

“ฉันไม่ได้ถามอายุเธอจริงๆ สักหน่อย แต่ฉันกำลังจะว่าเธอ เพราะฉะนั้นเจียบๆ ไปเลยนะ”

เวณิการับหุบปากแทบไม่ทันเมื่อเพื่อนสาวชี้หน้าอย่างเอาเรื่อง
 พราวตะวันกับเวณิกาเป็นเพื่อนที่สนิทกันมาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว แต่
 ชีวิตของทั้งคู่ค่อนข้างแตกต่างกันอยู่พอสมควร พราวตะวันเสียพ่อแม่ไป
 ตั้งแต่เด็ก ตากับยายจึงทำหน้าที่ส่งเสียเลี้ยงดูหญิงสาวแทน แม้ว่าเงิน
 บำเหน็จบำนาญของตากับยายจะเพียงพอให้หญิงสาวใช้จ่ายและศึกษา
 ในมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังได้ เมื่อหลานสาวสอบเอนทรานซ์ไม่ติด แต่
 พราวตะวันก็หางานพิเศษทำตั้งแต่เข้าเรียนปีหนึ่งเพื่อช่วยลดภาระค่า
 ใช้จ่าย แม้ว่าตากับยายจะไม่เห็นด้วยกับการที่จะต้องทำงานไปด้วยเรียน
 ไปด้วยก็ตาม

ในขณะที่เวณิกามีชีวิตที่ค่อนข้างเพียบพร้อม พ่อกับแม่มีฐานะใน
 ระดับหนึ่ง ถึงแม้ว่าหญิงสาวจะเรียนไม่เก่งนัก แต่เมื่อจบมาแล้วอยากจะ
 เปิดร้านเบเกอรี่ในซอยแถวบ้าน ทางครอบครัวก็แข็งตักแถวบริเวณใกล้กับ
 ปากซอย ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนมากนักมาเปิดร้านให้ เวณิกาซึ่งใช้เวลา
 ว่างจากการเรียนไปเรียนทำขนมจึงได้เปิดร้าน ดูแลกิจการของตนเอง โดย
 มีเด็กรับใช้ในบ้านมาคอยช่วยงาน ส่วนพราวตะวันนั้น เนื่องจากทำงาน
 ไปด้วยเรียนไปด้วย หญิงสาวจึงเหลือหน่วยกิตให้เก็บอีกพอสมควร แต่
 งานปริศนาค้นหาที่ทำได้ค่อนข้างมาก พราวตะวันจึงไม่เดือดร้อนมากนักที่
 ตนเองเรียนจบช้ากว่าคนอื่น หญิงสาวเลือกลงทะเบียนเรียนไม่ก็วิชา แต่
 ว่าตั้งใจเรียนในทุกวิชา จึงมีผลการเรียนในระดับค่อนข้างดี ตากับยายจึง
 ไม่สามารถว่าอะไรได้เต็มปาก

รูปร่างหน้าตาของเวณิกากับพราวตะวันก็ต่างกันอยู่มาก พราวตะวัน
 นั้นสวยคมคาย แม้ผิวจะค่อนข้างเข้มแต่ก็ยิ่งทำให้ใบหน้างามดูเด่นสะดุด
 ตามากขึ้น รูปร่างสูงเพรียวและความคล่องแคล่วก็ทำให้หญิงสาวมีงาน
 เข้ามาสม่ำเสมอ ในขณะที่เวณิกาแม้จะมีผิวขาว ใบหน้าก็ไม่ได้ซีริ้ว แต่

บุคลิกที่ขาดความเชื่อมั่นของเจ้าตัว ก็ทำให้หญิงสาวดูไม่เด่นสะดุดตาใคร และส่งผลสะท้อนกลับมาทำให้เวณิกาขาดความมั่นใจในตัวเองมากขึ้นไปอีก

“แล้วนี่จะทำยังไงกัน ส่งอีเมลไปยกเลิกนัดเดี๋ยวนี้เลยนะ ยายวุ้น”

“ฉันนัดเขาไว้บายนี้อแล้วนะแพท คงไม่ทันแล้วละ” เวณิกาพูดเบาๆ สีหน้ายังคงเกรงๆ เพื่อนสาว

พรราวตะวันทำท่าจะแหวต้อ ก็พอดีมีหญิงสาววัยราวสามสิบต้นๆ จูงเด็กชายวัยประมาณ 5 ขวบเข้ามาในร้าน

“สวัสดีค่ะ” เวณิกาก้มไปยิ้มน้อยๆ กับลูกค้า ในขณะที่พรราวตะวัน สะบัดหน้าพริต ไม่อยากให้ลูกค้าของเพื่อนเห็นใบหน้าบึ้งตึงของตนเอง

จนกระทั่งลูกค้าจูงลูกชายออกไปจากร้าน เวณิกาทำท่าจะขยับตัว แต่ก็ต้องชะงักเมื่อพรราวตะวันใช้สายตาเพศมามาตมอมองมาอย่างเอาเรื่อง เวณิกาถอนใจก่อนที่จะพูดขอร้องเพื่อนอีกครั้ง

“ขอร้องเถอะนะแพท นัดครั้งนี้สำคัญจริงๆ ฉันชอบเขามากเลย เขา คือชายในฝันของฉันเลยละ นะแพทนะ”

พรราวตะวันถอนใจบ้าง เมื่อเห็นแววตาอ่อนวอนของเวณิกา หล่อน ไม่เคยปฏิเสธเพื่อนสาวได้เลยสักครั้ง ด้วยความสงสารที่เวณิกาขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง และออกจะติดซีแยนิดๆ ลูกอ่อนของเวณิกาใช้ได้ผลเสมอ นี่ขนาดพรราวตะวันเพิ่งจะจูนขาดไว้วายไปเมื่อครู่ ตอนนี่กลับเริ่มใจอ่อนอีกตามเคย

“คิดยังไงของเธอนะวุ้น ไอ้หาคู่หาแฟนทางอินเทอร์เน็ตเนี่ย ไม่เห็น เคยมีใครได้คนดีๆ เลยสักคน” หญิงสาวละไว้ว่าเมื่อสมัยยังเป็นวัยรุ่นเธอก็เคยทำแบบนี้เหมือนกัน

“บางคู่เขาก็รู้จักกันทางอินเทอร์เน็ตนะแพท ถึงขั้นแต่งงานแต่งงาน

กันก็มีถมไปนี่นา ของอย่างนี้มันอยู่ที่ความไวเนื้อเชื่อใจ และความจริงใจ
ต่อกันต่างหากล่ะ”

“เฮอะ” พรราวตะวันขยับขึ้น แล้วเดินอ้อมเคาน์เตอร์มานั่งตรงหน้า
คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กที่วางอยู่ด้านหลัง

“แล้วไอ้ที่ส่งรูปฉันไปแทนรูปตัวเองนี่ จริงใจมากเลยนะยายวุ่น หรือ
ว่าไงอี!”

“โธ่! แพท แพทคุณวุ่นสิ หน้าตาจืดๆ เซยๆ อย่างนี้ ถ้าส่งรูปวุ่นไป
แล้วใครเขาจะสนใจอยากนัดเจอกับวุ่นล่ะ”

“ก็คุยกันมาตั้งปีกว่าแล้วนี่ นึกยังงี้ถึงเกิดอยากมาเจอกันเอาตอน
นี้ล่ะแม่คุณ” พรราวตะวันลดเสียงท้ายประโยคลง เมื่อเห็นเด็กหนุ่มสาว
คู่หนึ่งในชุดนักศึกษาเดินเข้ามาในร้านแล้วนั่งลงที่โต๊ะติดกระจกหน้าร้าน

เวณิกาหันไปมองหาบ๊วย เด็กสาวที่ทางบ้านส่งมาให้ช่วยดูแลร้าน
เมื่อสบตากันหญิงสาวก็พยักพยิดให้บ๊วยไปดูแลรับออร์เดอร์จากลูกค้า
บ๊วยนั้นยังชงกาแฟสดไม่ค่อยคล่อง เมื่อลูกค้าสั่งกาแฟ เวณิกาจึงต้องลง
มือจัดการเอง ทำให้หญิงสาวมีโอกาสดินาคำตอบที่เหมาะสม พร้อมกับ
สังเกตท่าทีของเพื่อนไปด้วย จึงรู้ว่าอ่อนลงเยอะทีเดียว เมื่อรินกาแฟ
ที่ชงแล้วใส่แก้วที่มีน้ำแข็งเต็ม ก่อนวางลงในถาดที่บ๊วยหยิบบลูเบอร์รี่สีส-
พายกับพายกล้วยหอมมาวางไว้ก่อนแล้ว พร้อมกับยกหน้าที่ให้เด็กสาวนำ
ไปเสิร์ฟลูกค้า

“ก็เราคุยกันมานานแล้วไงแพท ก็เลยอยากเจอหน้ากัน เราคุยกัน
ได้ทุกเรื่องเลยนะ คุณปาล์มเขาเข้าอกเข้าใจ รับฟังฉันทุกเรื่องเลย เราก็เลย
นัดเจอกัน แล้วก็แลกรูปกันไง”

“แล้วทำไมไม่ไปนัดเจอกันที่อื่นอี ยายวุ่น ไปบอกร้านให้เขารู้จัก
จะบ้าตาย เกิดเขาเป็นพวกมิจฉาชีพ พวกโรคจิต พวกซีกอ เป็นพวกเฒ่า-

ต้นหากลับ จะทำยังไงกันล่ะ”

พรราวตะวันไวยแต่พอรู้ตัวว่าถ้าพูดต่อ ฝ่ายชายอาจจะยิ่งเลวร้ายจนกลายเป็นพวกเอเลี่ยน พวกมนุษย์ต่างดาวไปก็ได้ เลยต้องหยุดพักหายใจสักครู่

“ไม่หรอกแพท เขาส่งรูปมาให้เราดูแล้วด้วยนะ”

เวณิกาเคาะแป้นพิมพ์ของคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเปิดอีเมลฉบับหนึ่งขึ้นมา แล้วรูปภาพของชายหนุ่มผิวเข้ม หน้าตาคมคายในชุดลำลองสบายๆ โดยมีฉากหลังเป็นชายหาดสีขาวยกน้ำทะเลสีฟ้าใสก็ปรากฏขึ้น พรราวตะวันชะงักหน้าไปดูแล้วก็ชะงักเล็กน้อย

“เธอรว่านายคนนี้เขาทำงานอะไรนะ”

“ช่วยที่บ้านดูแลร้านจ๊ะ ที่บ้านเขาเป็นร้านขายอาหารตามสั่ง แล้วก็พวกข้าวหมูแดง ข้าวหมูกรอบ ข้าวขาหมูอะไรพวกนี้แหละ เจ้าตั้งเขี้ยวล่ะ เห็นว่าพ่อแม่ไม่ยอมให้ไปทำงานที่อื่นให้ช่วยที่บ้าน”

พรราวตะวันเพ่งมองภาพบนหน้าจอโน้ตบุ๊ก สังเกตท่าทางของชายหนุ่มในภาพแล้วก็มองหน้าเวณิกา บุคลิกลักษณะและท่าทางของผู้ชายในรูปนี้ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะใช่ลูกชายเจ้าของร้านอาหารแบบนั้นแน่

“แน่ใจนะว่านายนี้ไม่ได้เอารูปคนข้างบ้านส่งมาให้ล่ะ”

“แหม...แพทอย่าไปมองเขาในแง่ร้ายอย่างนั้นสิ ฟังจากเสียงแล้วเขาก็น่าจะหน้าตาประมาณนี้แหละ” เวณิกาพิมพ์

“โอ๊ย! จะบ้าตาย เพื่อนฉัน” พรราวตะวันเตรียมแหว แต่เมื่อรู้ตัวว่าเสียงตัวเองแหวกเสียงเพลงเบาๆ ที่เปิดคลอภายในร้านไปกระทบโสตประสาทของลูกค้านุ่มสาวที่นั่งอยู่หน้าร้านจนคนทั้งคู่หันมามอง หญิงสาวก็หุบปากทันที ก่อนที่จะลดเสียงลงให้ได้ยินกันแค่สองคน

“ฟังแค่เสียงเธอก็รู้ได้เลยเธอว่าตาเขาจะเป็นแบบนี้ หนูเขาจะเป็น

แบบนี้ ปากเขาจะเป็นแบบนี้” หญิงสาวพูดไปก็ชี้รูปในจอไป เออ...ผู้ชาย คนนี้หน้าตาดีเหมือนกันนะ แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาสนใจหน้าตา ขอไว้อีกก่อนก็แล้วกัน

“แล้วที่เธอล่ะ มองคนในแง่ดีจ้ะยายวุ่น” หญิงสาวประชดให้จน เวณิกาได้แต่นั่งนิ่ง ก้มหน้าพิมพ์อะไรอยู่คนเดียวเบาๆ

“ว่าไง พูดอะไรอย่างจริงจังๆ ได้ไหม พูดให้มันชัดเจนแจ่มแจ้ง ว่ายังไง ว่ามา มีอะไรจะได้คุยให้มันรู้เรื่อง”

เวณิกาพูดอะไรบางอย่างออกมา แต่เสียงก็ไม่ดังพอที่จะผ่านอากาศ และเสียงเพลงเบาๆ ในร้านมาถึงหูของพราวตะวันได้

“นี่!” พราวตะวันแหงนขึ้นมาอย่างลึมดัว ก่อนที่จะลดเสียงลงอีกครั้ง เมื่อเห็นหนุ่มสาวลูกค้าเพียงคู่เดียวในร้านสะดุ้งขึ้นมาอีกระลอก และฝ่ายหญิงถึงกับร้องอุ๊อย่างตกใจทำล้อมหลุดมือหล่นลงไปบนพื้น เวณิกากับพราวตะวันที่หันไปตามเสียงล้อมหล่นจึงผงกศีรษะเป็นเชิงขอโทษขอโพย

“ตกลงแพทช่วยวุ่นหน่อยนะ” เสียงเวณิกาที่ดังออกมาได้สุดๆ ก็แค่พอให้พราวตะวันได้ยินเท่านั้น “ที่ให้แพทเป็นตัวแทนเราเพื่อช่วยเราด้วยใจ ถ้าเกิดว่าจริงๆ แล้วเขาเป็นพวกหลอกหลวงหรืออะไรที่ไม่น่าไว้วางใจ แพทก็จะได้ช่วยเราวิเคราะห์ให้ ดีไหมจ๊ะ”

เจอลูกอ่อนกึ่งมีเหตุผล บวกกับท่าทางของเพื่อนที่ทิ้งหอบทั้งอึดอัด ทั้งหวาดกลัว จากที่ตั้งใจจะปฏิเสธ หญิงสาวก็เลยต้องถอนใจเฮือกใหญ่

“ฉันช่วยเธอแค่ครั้งนี้นะ ครั้งหน้า...” หญิงสาวเว้นช่วง “ฉันหมายถึงว่าถ้ามีนัดครั้งหน้า เธอต้องสารภาพความจริงกับไอ้หนุ่มร้านอาหารนี้ให้หมด” พราวตะวันชี้ไปบนหน้าจอ เกลียดนักเขี้ยวพ้อตัวต้นเหตุยังมีหน้ามายิ้มเล่นกล้องด้วยท่าทางสบายๆ อีกนะ

“เข้าใจใช่ไหม ฉันยอมเล่นละครให้เธอครั้งนี้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น

คราวหน้าเธอต้องพูดความจริงนะว่าเธอเกิดกลัว เครียด คิดว่าตัวเองไม่สวย คลิกผิดรูปแล้วส่งอีเมลไป แมวที่เลี้ยงไว้แอบส่งอีเมลรูปเพื่อนเธอไปแทน ผีเข้าสิงเธอตอนส่งรูปฉันไป เธอไม่ได้ตั้งใจจะหลอกหลวง หรืออะไรก็ได้ให้เขาเข้าใจ ว่ายังไง จะตกลงหรือไม่ตกลง”

เวณิกายิ้มกว้างแทนคำตอบ ดวงตาภายใต้กรอบแว่นนั้นแจ่มใส เป็นประกายทำให้ใบหน้าที่ปกตินิ่งเรียบไร้สีสันนั้นดูเปล่งประกายขึ้นมา ถนัดตา พราวตะวันอยากจะเอากะจกให้เพื่อนสองนักจะได้รู้ว่าจริงๆ แล้วตัวเองก็ไม่ได้ซีริบซีเหร้ออะไร หญิงสาวพยายามพูดจาโน้มหน้าวครึ่งแล้วครึ่งเล่าเพื่อให้เวณิกามีความมั่นใจมากขึ้น แต่ก็ไม่เคยสำเร็จเลยสักครึ่ง จนนึกโมโหตัวเองอยู่เหมือนกันที่แพ้ลูกอ่อนของเพื่อนมาตลอด ทำทางคงจะต้องฝึกให้ใจแข็งมากขึ้นกว่านี้ซะแล้ว

“แล้วเธอบอกเขาไปว่าเธอซื้อสุนัขใหม่ มีอะไรที่ฉันยังต้องรู้อีกไหม” สายตาเจ้ากรรมหันไปปะทะกับหนุ่มบนจออีกแล้ว โอ๊ย เกลียดจริงๆ ดุ่ยยิ้มเข้าสี หญิงสาวบ่นในใจ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะหันไปมองหน้าจออีกครั้ง ‘แต่ที่จริงเอาคร่าวๆ ก็ได้ เอาแค่พอดูๆ ไถๆ ให้ผ่านครึ่งนี้ไป เพราะฉันคงไม่คิดจะพิศวาสพ่อยอดชมอิมของเธอรอก’ คนไม่คิดจะพิศวาส หันไปมองรูปบนหน้าจอย่างตัดใจ ก็ดูดีอยู่รอกนะ แต่เพื่อนฉันหมายตานายอยู่ เพราะฉะนั้นหยุดยิ้มโลกสดใสที่ทำให้ฉันใจกว้างได้แล้วละ

พราวตะวันนั่งลงข้างๆ เวณิกาฟังเพื่อนเล่าถึงเรื่องที่คุยกับหนุ่มในรูปพลาชมองหน้าจอเป็นระยะๆ เอาที่เอา นั่งคุยด้วยสักวันก็แล้วกันนะ ไว้ค่อยยกให้เวณิกาคราวหน้า

พราวตะวันนั่งฟังเวณิกาไปพลาจนึกไปพลา แล้วก็เกิดบรรลุดอะไรขึ้นมาบางอย่าง

“เดี๋ยวๆ ฉันเพิ่งนึกได้ เธอบอกว่าเธอเคยฟังเสียงอิตานี่ใช่ไหม” ถามไม่ถามเปล่าแต่ยังส่งแววตาคาดค้นหาความจริงไปให้อีกด้วย “แล้วทำไมเธอถึงไม่โทรศัพท์ไปยกเลิกส่งเมลไปไม่ทัน แต่ถ้าโทรศัพท์ไปตอนนี้ก็ยังไม่ทันนะ” หญิงสาวมองนาฬิกาติดผนัง อีกเกือบๆ สามสิบนาทีกว่าจะถึงเวลาที่เวณิกานัดกับชายหนุ่มไว้

“ก็ฉันบอกว่าฟังเสียงเขา ไม่ได้บอกว่าฉันมีเบอร์โทรศัพท์ของเขาซะหน่อย” เวณิกาตอบตะกุกตะกัก พลังก้มหน้าลงเพื่อหลบสายตาของเพื่อนสาว ขณะที่อีกฝ่ายถอนหายใจเฮือกใหญ่

“แล้วไปฟังเสียงเขาจากที่ไหน บอกมาให้หมดสิ ฉันจะโกหกให้แต่ขอแบบเนียนหน่อย เดี่ยวเกิดพูดอะไรผิดๆ ถูกๆ ไปจะยุ่ง” หญิงสาวมั่นใจว่าตัวเองสามารถจำเรื่องราวที่เวณิกาเล่าให้ฟังได้หมด เพราะพร้าวตะวันนั้นเก่งเรื่องจดจำพอสมควร ดูได้จากการทำงานเป็นพริตตี้สินค้าต่างๆ นั้นหญิงสาวก็ต้องใช้ความจำเหมือนกัน

“วุ่นให้เบอร์ร้านเขาไป” สรรพนามของหญิงสาวเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาตามอารมณ์ความรู้สึก เมื่อสักครู่พร้าวตะวันทำท่าจะหยุดแหงนอยู่หยกๆ แต่กลับทำท่าเหมือนของขึ้นอีกระลอก เวณิกาจึงเปลี่ยนสรรพนาม ด้วยหวังว่าจะช่วยลดอุณหภูมิอารมณ์ของพร้าวตะวันลงได้บ้าง ถึงแม้เวณิกาจะเป็นคนไม่ค่อยมั่นใจ แต่มีอยู่อย่างหนึ่งที่หญิงสาวพอจะมั่นใจได้บ้างก็คือลูกอ่อน ยิ่งได้เห็นหน้าพร้าวตะวันตอนนี้แล้วเวณิกายิ่งมั่นใจในลูกอ่อนขึ้นมาอีกหลายขุม

“แล้วเขาก็โทรศัพท์มาหาวุ่น ก็แค่นั้นเอง เพิ่งเคยคุยกับเขาแค่สองสามครั้งเอง เอาล่ะๆ เดี่ยวจะเล่าให้ฟังต่อนะ เรื่องวุ่นกับคุณปาล์มนะ นะ จะแพทคนดี”

‘แพทคนดี’ ค้อนขวับเข้าให้ ก่อนที่จะนั่งฟังอย่างตั้งอกตั้งใจมากขึ้น

หน่อย เมื่อขจัดข้อข้องใจไปได้ ในใจก็ได้แต่หวังว่าชายหนุ่มคนที่จะเข้ามา คงจะเหมือนกับในรูปที่ส่งมาให้เวณิกาดูอยู่เหมือนกัน เพราะไม่อยากให้ตัวเอง เอ๊ย...ไม่อยากให้เวณิกาเสียความรู้สึก ถ้าเกิดว่านายปาล์มอะไร นั้นตัวจริงเกิดอ้วนพุงพลุ้ย หัวเถิก ปากเหม็น...พราวตะวันพอคิดถึงตรงนี้ก็ต้องหยุดคิด เพราะพานจะทำให้ตัวเองใจเสียเปล่าๆ เพราะต้องเล่นละคร ทำเป็นอินเลิฟออนไลน์กับหนุ่มคนนี้อยู่เนี่ยนา

อีกห้านาที่จะถึงเวลานัด การเตรียมการนัดหมายกันก็เสร็จสิ้น พราวตะวันตรวจสอบเรื่องราวกับเวณิกากันพลาดอีกครั้ง แล้วก็นั่งรออย่างใจเย็น จนพราวตะวันมองนาฬิกาติดผนังบอกเวลาว่าเลยเวลานัดไปสามนาที่

“นัดแรกก็เบียร์ซะแล้วดูสิ ผู้ชายอะไรปล่อยให้ผู้หญิงรอดตั้งสามนาที่ ฉันท่านะยายวุ่น นายนี้ต้องส่งรูปหนุ่มข้างบ้านมาแห้งๆ พอถึงเวลาจริงก็เลยไม่กล้าโผล่หะ...” พราวตะวันกลืนคำว่หน้าลงคอเมื่อชายหนุ่มในรูปในเวอร์ชันตัวเป็นๆ ยืนอยู่หน้าร้านและกำลังจะผลักประตูเข้ามา หล่อ สะบัด หญิงสาวคิด เนียบ แต่งตัวดีแต่แพ้น้อยๆ เกย์...ไม่ใช่ๆ เดียวนี้ผู้ชายแต่งตัวเนียบทุกกระเบียดนิ้วยิ่งกว่านายคนนี้ก็เคยเห็น

ตามที่นัดกันไว้ชายหนุ่มจะก้าวเข้าไปนั่งโต๊ะตัวใดตัวหนึ่งในร้านแล้ว เวณิกาหรือที่ฝ่ายชายรู้จักแต่ชื่อเล่นว่าวุ่นก็จะเดินเข้าไปนั่งด้วย วุ่นจำเป็นหันไปมองวุ่นตัวจริงที่ก้มหน้าดูอยู่ จึงสะกิดเบาๆ อย่างให้กำลังใจ แล้วนึกขำใจตัวเองที่เป็นโรคภูมิแพ้ความซื่ออ่อนของเพื่อนไม่หายสักที

พราวตะวันเดินยิ้มเข้าไปหาชายหนุ่ม ยิ้มๆ ๗ เชิญนั่งเสีที่สีจะให้ผู้หญิงยืนขาแข็งอีกนานแค่ไหนเนี่ย ชายหนุ่มยังนั่งทำหน้าที่เหมือนรวบรวมสติอยู่สักครู่ ก่อนจะพูดออกมาได้

“เชิญนั่งสิครับ คุณวุ้น”

‘คุณวุ้น’ นั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะ ยิ้มยังคงอยู่บนใบหน้า พลังนึกถึงคำพูดที่เต็มใจ นึกก่อน โอ๊ย หน้าคมๆ ในจอมาปรากฏให้เห็น แบบตัวเป็นๆ แบบนี้ นึกไม่ค่อยจะออกเลย

“สวัสดิ์ค่ะ คุณปาล์ม” เอาล่ะสติมาแล้ว ใส่เต็มที่ให้สมกับที่เรียน การแสดงมาหน่อยสิพราวตะวัน

“ร้านคุณวุ้น บรรยากาศดีนะครับ ช่วงนี้โรงเรียนยังไม่เลิกเลยค่อนข้างเจียบสินะครับ”

“ค่ะ”

.....

.....

เจียบ ไหนบอกว่าคุณปาล์มคุยสนุกถูกคือนักถูกคือนา พราวตะวัน บ่นเพื่อนในใจ นั่งเจียบเป็นรูปปั้นเขี้ยวแล้วจะพูดอะไรกันต่อดี

“แล้วที่ร้านคุณปาล์มล่ะคะเป็นยังไง” หญิงสาวเพิ่งนึกได้ว่าควรถาม กลับไปตามมารยาท

“ก็เรื่อยๆ ครับ ของหมดตั้งแต่บ่ายสอง ที่ร้านผมขายดีครับ แต่เหนื่อยช่วงเช้ากับช่วงกลางวันที่คนเยอะ” ชายหนุ่มตอบก่อนที่จะหยุดมอง เมื่อบ๊วยเอาน้ำมาเสิร์ฟ น้ำ อ้อ...ต้องชวนกินอะไรสักหน่อย เพื่อเวณิกาจะได้ลูกค้าเพิ่ม หวังว่านายนี่คงจะโฆษณาร้านให้ผู้หญิงที่ตัวเองจีบอยู่หรอกนะ

“ทานขนมไหมคะ ยายวุ้น เอ่อ หมายถึง วุ้นทำอะไรทุกอย่างเลยนะค่ะ” หญิงสาวหันไปสบตาเด็กบ๊วยก่อนจะพยักหน้าเรียกเข้ามาหา

“สั่งได้เลยค่ะ”

ชายหนุ่มปฏิเสธที่จะสั่งขนม แต่ขอเป็นกาแฟแทน บ๊วยรับคำสั่ง

แล้วหันกลับไปกำลังจะพูดเสียงดังๆ อย่างเคยชิน

“คุณวุ่นขา...”

คุณวุ่นขา...ตัวจริงยื่นหน้าซัด แต่คุณวุ่นขา...ตัวปลอมไวกว่านี้ก็ขึ้น
ได้ตั้งแต่ตอนเห็นเด็กบ๊วยแล้วว่าไม่ได้เทียมกันไว้

“กาแฟแค่นี้ ให้แพทเขาซงก็ได้จ๊ะบ๊วย” หญิงสาวตะโกนกลบเสียง
บ๊วย รายหลังหันมามองเล็กน้อยแล้วตั้งท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่เห็น
แววตาเขียวบ๊วดของคุณวุ่นขาตัวปลอมแล้ว ต้องกลืนน้ำลายลงคอ ก่อนหัน
ไปพูดกับเวณิกาเบาๆ

“คาปุชิโน่คะคุณวุ่น”

เวณิกาพยักหน้าเก็บอาการได้ดี จนพร้าวตะวันที่หันกลับมามองนึก
แปลกใจ

การสนทนากับชายหนุ่มตรงหน้าเป็นไปอย่างแกนๆ จนความสนใจ
ในตัวชายหนุ่มลดลงไปกว่าครึ่ง เวณิกาชอบผู้ชายพูดน้อย ถ้ามคำ ตอบคำ
คนนี้ได้ยังไงกันนะ น่าเบื่อจิตสนิท พร้าวตะวันสาบานได้ว่าตัวเองทำหน้าที่
เซ็งไม่ต่ำกว่าห้าครั้ง ถอนใจเบื่อบ้าง เอ...ก็ครั้งไม่ได้นับ

“พอดีผมติดธุระครับ นัดเพื่อนไว้ตอนสี่โมงครึ่ง ยังไงผมคงต้องขอ
ตัวก่อนนะครับ คุณวุ่น”

“เชิญค่ะ แล้วติดต่อมานะคะ” หญิงสาวลอบถอนหายใจเบาๆ ละคร
สิ้นวันเดียวจบกำลังจะปิดฉากแล้วใจหาย เอ๊ย! โลงใจเป็นที่สุด

“นัดครั้งหน้า ผมจะติดต่อมาอีกนะครับ ผมสนุกมากครับที่ได้คุย
กับคุณวุ่น”

สนุกมากจริงอะ คุณขาหน้าตาไม่บอกเลยนะคะนั่นนะ หญิงสาว
คิด แต่คำตอบที่ออกไปนั้นสิ้นหูจนเจ้าตัวยังแปลกใจ

“คะ วุ่นก็สนุกมากเหมือนกันที่ได้คุยกับคุณปาล์ม”

หญิงสาวเดินไปส่งชายหนุ่มถึงหน้าร้าน จนเมื่อชายหนุ่มก้าวไปตามบาทวิถีมุ่งไปยังรถตัวเองแล้วจึงปิดประตูร้าน ก่อนหันมามองเวณิกาที่ส่งสายตาชวนฝันผ่านกรอบแว่นเซ็กซี่ มา

“เห็นใหม่ล่ะแพท ฉันบอกแล้วว่าเขาไม่โกหก ดูสิเหมือนในรูปอย่างกับแกะ เขาส่งรูปเขามาให้ดูจริงๆ”

พรสวรรค์พยับหน้าหงิกๆ อย่างหมดความสนใจ ก็แน่ล่ะ คราวต่อไปก็ต้องยกชายหนุ่มให้เวณิกาแล้วนี่นะ ชี้เกี่ยจะบ่นว่าผู้ชายคนนี้ไม่เห็นจะคุยสนุกถูกคอ และช่างซักช่างเจรจาเหมือนที่เวณิกาโฆษณาไว้สักนิด

‘คุณปาล์ม’ เดินหน้าออกมาตามบาทวิถี จนถึงรถยนต์คันสีบรอนซ์เงินที่จอดติดเครื่องรออยู่ ก่อนเปิดประตูด้านข้างคนขับเข้าไปนั่งก็พูดประโยคแรกกับชายร่างอวบผิวขาว ที่นั่งรออยู่ที่ที่นั่งคนขับด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“เรียบริ้อยแล้วไอ้ปาล์ม”

“ขอบใจมากเพื่อน” ปรีวัตรยิ้มแป้น แม้เขาจะออกเจ้าเนื้อไปสักนิด แต่ใบหน้านั้นได้ส่วน บดินทร์สายหน้าก่อนที่จะเริ่มบ่น

“ไอ้คุณวุ้นของแกเนี่ย ไม่เห็นจะอ่อนหวาน เรียบริ้อย เหมือนที่แกโฆษณาเลย แล้วทำหน้าที่เข้าสักร้อยหนได้มั้ง เจ็บหน่อยแม่คุณก็อึดอัดตอนใจเสือกๆ” บดินทร์ทำหน้าที่ระอาเมื่อนึกถึงกิริยาของหญิงสาว หน้าตาออกจะสะสวยอยู่ไม่น้อยแต่ดูกระด้าง จะว่าไปก็ไม่ใช่ไม่ดี แต่ดูจะผิดจากที่ปรีวัตรคาดหวังเอาไว้

“เอ็งแน่ใจนะว่าคุณวุ้นของเอ็งนะวุ้นนี้แน่ๆ จะมีวุ้นซ่าบ้างไหม ซ้ำว่าวุ้นที่ซ่าเจอนะเนี่ย แซ็งไปหน่อยไม่เห็นนิ่มนวลอย่างเอ็งว่าเลย จะว่าไปนะ ซ้ำว่าดูๆ แล้วเขาเหมือนไม่ใช่คนที่จะมานั่งทำขนม ฝ้าร้านเบเกอรี่เลย

ด้วยซ้ำ คุณแพทคุณอะไรเพื่อนเขาซะอีกที่ดูเรียบริ่อยกว่าตั้งเยอะ”

“โธ่! ไอ้บ๊ิก คุณวุ่นเขาอาจจะตื่นเต้นก็ได้เว้ย ที่ได้เจอคนหน้าตาดี
อย่างช้า...เอ่อ อย่างเอ็งนะ” ปรีวัตรพูดอย่างไม่สนใจสีหน้าเพื่อน ก่อนที่จะ
ออกกรถ

“เอาน่า ตามสัญญามือเย็นหนึ่งมือ แล้วครั้งต่อไปเอ็งค่อยบอกความ
จริงเขาไป ว่าเอ็งเป็นตัวแทนช้าไปเจอหน้าสาวเจ้า เพราะช้าเป็นคนขี้อาย
...” เจ้าตัวปากบอกขี้อาย แต่น้ำเสียงกลับทะเล้น

“กะล่อนละสิเอ็ง ไปๆ เดี่ยวลูกน้องช้าที่บริษัทนี้กว่าเจ้านายไม่เข้า
บริษัทแล้วจะกลับบ้านกันหมด รีบไปส่งช้าเลยนะไอ้ปาล์ม”

“ได้ขอรับกระผม” ปรีวัตรยิ้มแ้มเต็มที่ ในขณะที่บดินทร์ตัดสินใจ
ไม่ถูกว่าจะบ่นต่ออีกสักยก หรือจะถวายเป็นให้เพื่อนรักสักหน ค่าที่ทำ
ทะเล้นตอนที่เขากำลังอารมณ์บูดสุดๆ นึกแล้วชายหนุ่มก็ประหลาดใจตัว
เองอยู่เหมือนกัน ด้วยไม่รู้ว่าอารมณ์เสียเพราะท่าทีของหญิงสาวขัดใจเขา
หรือเป็นเพราะว่าเขาจะได้เห็นท่าที่น่าขัดใจนั้นอีกแค่ครั้งหน้าเท่านั้นแน่

Banana

เมื่อ “วัน” สาวหวานเรียบร้อย กับ “ปาล์ม” หนุ่มตี๋อาย
คิดจะปลุกต้นรักออนไลน์ แต่ฝ่ายหญิงไม่มั่นใจในความงามของตัวเอง

จึงส่งรูป “แพท” เพื่อนสาวตัวดีไปให้หนุ่มดู
ทางฝ่ายชายก็กำมะลอไม่แพ้กัน

ส่งรูป “บิก” หนุ่มหล่อระเบิดมาให้สาววันฝันหวาน
แต่พอจะนัดเจอหน้ากันก็เดือดร้อนเจ้าของรูปตัวจริง
ที่ต้องมาช่วยแก้ปัญหาให้

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-312-074-8

9 786163 120748

www.happybanana-online.com

ILLUST : กรรณิศา จินร์ระออง